

RØFFEN

MEDLEMSAVIS FOR
STAVANGER GOLFKLUBB
Nr. 2/2012 www.sgk.no

De unge er vår elite!

FOTO: ELLEN JEPSON

Klubbmestre 2012
Marthe Wold og Petter Mikalsen

De kaster glans over hele klubben vår

Vi vil gjerne gjøre juniorenes innsats og resultater mer synlig, både i vår egen klubb og blant folk flest, sier Sverre Ekeli. - Hele byen følger med Viking og Oilers, vet hvem rekruttene er, og er stolt over gode resultater. Golf er like mye en idrett som fotball og ishockey. Og hele byen har minst like god grunn til å følge med våre juniorer og være stolt over dem!

TEKST: NINA TJOMSLAND OG FOTO: ELLEN JEPSON

Ekeli leder junior- og elitekomiteen på åtte medlemmer pluss trenerne Henning Lindanger og Jan Egil Nærland. Denne komiteen har strålende fakta å legge fram. Stavanger Golfklubb har lenge hatt gutter i toppen, og vært sterkt representert internasjonalt. Til nå har imidlertid jenter i toppskiktet vært temmelig enslige svaler – spillere som Reidun Stensland, Anne Sverdrup, Elin Malde og Camilla Klovning. Men signalet ble tydelig da Katerina Jæger, Marthe Wold og Karoline Woie vant årets junior-NM for lag. - Bogstad har hatt de beste jentelagene, og de er vår sterkeste konkurrent, men jeg vil nok si at vi nå er bedre, sier Henning Lindanger. Og det at tre jenter fra klubbens

toppsatsingsgruppe "elite" – Katerina, Marthe og Julie Nordin – var rundelig kvalifisert til å delta i den nasjonale Titleist-turneringen på Hauger tidlig i september, og fikk følge av Stine Lindanger fra gruppen under, "elite region", vitner om målrettet og langsiktig satsing av både klubb, trenere og jentene selv.

Vi ser at dette er ungdom som vil!

Komiteen har lagt opp en strategiplan som stiller klare krav til den enkelte spiller, forteller Sverre Ekeli. Fire satsingsgrupper - "runner-up" og "yngre runner-up" i tillegg til "elite" og "elite region" – er med i opplegget. Stort sett trener jentene med Henning og guttene med Jan Egil, men de to arbeider som et team,

og alle disse juniorene får oppfølging med privattimer etter behov. De som går på idrettslinjen på Wang trener to skoletimer hver mandag, onsdag og fredag. - Men det meste er likevel egentrening, forteller Henning: - Det er der de henter resultater. Jo mer de trener, desto bedre blir resultatene. Vi ser at dette er ungdom som vil!

Gjennom vinteren har alle rekruttgruppene fellestrening hver onsdag, og i tillegg har alle de tre øverste satsingsgruppene hatt en times styrketrening i uken på Sunde skole. Når de unge viser at de virkelig vil, får de også støtte til medlemskort i treningsstudio. Mange driver nesten daglig med styrketrening.

Sverre Ekeli

Henning Lindanger

Jan Egil Nærland

Trening - trening - og atter trening. Dette er oppskriften som skal gi fremgang. På bildet Fredrik Helliesen og Robel Berhane og i bakgrunnen trener Jan Egil Nærland.

Vokser opp med klare krav til regler og fremferd

Om dette høres tett og travelt ut, er det likevel bortimot skadefritt. Ifølge Henning går golf-treningen på kvalitetssikring og nivåheving. Eliten i andre idretter arbeider seg opp til enormt intens trening, med mye større risiko for skader. - Dessuten legger regler og fremferd som disse golferne vokser opp med, et godt grunnlag for livets vei. Det faller dem naturlig, ikke minst gjennom trening og kontakt med andre spillere, å oppføre seg skikkelig og ta hensyn til andre, sier han. Reglene omfatter også foreldrene: de skal ikke gå caddy, og i konkurranser skal de holde seg godt unna.

Miljø og rollemodeller tiltrekker

Bogstad rekrutterer aktivt og tilbyr medlemskap til lovende spillere fra andre klubber. Det gjør ikke klubben vår; dersom juniorer overveier å komme over, skjer det alltid i dialog mellom partene. - Vi har god kontakt med klubbene rundt oss, og ønsker selvfølgelig at alle skal ha store og gode juniorgrupper, sier Sverre Ekeli. - Men det er klart at vårt miljø er attraktivt; juniorene her får være med på lag, og mange av våre tidligere juniorer har eller har hatt

golfplasser på college, hvor de studerer med alle utgifter dekket.

Et såpass stort miljø betyr også at nykommere har klare rollemodeller, og det betyr mye ifølge Henning Lindanger. - Når de yngre trener med kommende stjerner, og kanskje slår en elitespiller i putting en gang, er det klart at det oppmuntrer og gir følelsen av mulig mestring: - Da kan jo jeg også bli bra!

På jentesiden kunne rekrutteringen ha vært bedre. Marthe og Katerina har trent mye sammen med guttene, og det har gitt resultater: guttene har tatt vare på dem, og alle har et godt fellesskap. Flere små jenter befinner seg nå i løypa med grønt kort. Den største utfordringen er å få dem ut på banen, forteller Henning: når du er 7-8 år gammel, er ikke det så lett. - Det vi gjør, er å få dem med på junior-tur, en regional turnering en gang i måneden for klubbene fra Randaberg til Egersund. Disse turene har tre nivåer, og det gir en myk start. Vi kan trygt anbefale dette. De små får reise og se seg om, og møte andre spillere.

Håper på innspill fra alle medlemmer

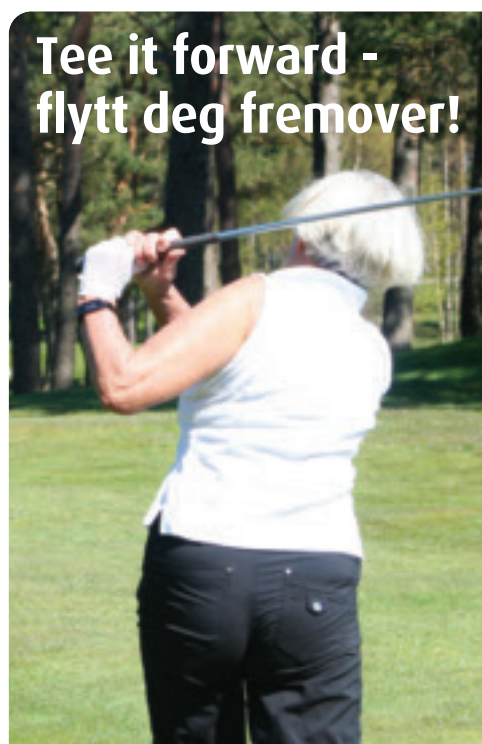
Det er ingen tvil: miljøet er rikt og målrettet, og juniorene er klubbens elite. Men hvor mange

i klubben, for ikke å si i regionen, kjenner spillerne og oppfatter de flotte resultatene? Det er her tanken på en idédugnad kommer inn. Ett forslag er å plassere et legemsstort bilde av elitespillerne i klubbhuset, slik at vi går rett på når vi kommer inn: "Disse spillerne som gjør det så utrolig bra, er faktisk våre!" Et annet har vært å lage en scramble med en junior på hvert lag, slik at folk kan få oppleve disse toppspillerne, samarbeide med dem, og sole seg i glansen. Problemet her er at juniorene er så opptatt, med konkurranser tett i tett gjennom hele sesongen.

Henning Lindanger ivrer for å opprette en samlebok på e-post, slik at alle medlemmer får melding når spillere har utmerket seg. Slike meldinger går ut i dag, men bare til en mindre gruppe. I det hele tatt kan nettet selvfølgelig utnyttes mye bedre enn i dag; junior og elite har egne hjemmesider som de bruker virkelig godt, ikke minst når de reiser.

Henning og Sverre er hjertens enig: Klubben trenger en idédugnad, ikke minst med tanker fra noen kreative reklamefolk. - Vi håper på innspill fra alle medlemmene våre!

FOTO: ELLEN JEPSON

Tee it forward - flytt deg fremover!

"... Men mange klubber har også et stort forbedringspotensial når det kommer til å tilrettelegge sine korteste utslagssteder. De fleste golfbaner er for lange for damer. Som mye annet i samfunnet er det menn som har laget golfbanene, og ut i fra deres premisser. Det å gjøre banene enklere handler ikke bare om å gjøre dem kortere, men også på rett sted slik at vinningen ikke går opp i spinningen."

ANNA DØNNSTAD, NORSK GOLF 7/2012

Viktige temaer: Juniorsatsing og for lange damebaner

Denne utgaven av Røffen har to hovedtemaer: 1) Juniorenes strålende prestasjoner, 2) og det faktum at de fleste golfbaner, inkludert SGK, er for lange for damer og andre kortslående.

1) **Juniorenes fremgang** - denne bygger på SAMHANDLING. SGK har gjennom årtier satset sterkt, bevisst og planmessig på å sikre best mulig forhold, slik at de unge som virkelig satser, kommer inn i et inspirerende miljø. Takket være denne samhandlingen markerer klubben seg i dag blant de aller fremste i landet.

2) **For lange damebaner**. En stor andel damer, men også menn, får ikke full uttelling mht. spilletglede og mestringsfølelse fordi det simpelthen blir for langt til greenen. Dette påvirker motivasjonen og kan i konsekvens bety at de mister interesse og gir opp, men det kan også medvirke til at eldre medlemmer må slutte med golf for tidlig fordi banen blir uforholdsmessig lang og energitappende.

Er nå dette et viktig tema? Vi mener ja. Golfsporten flater ut og ventelistenes tid er over. Det er ikke nok å ha distriktets fineste golfbane hvis potensielle nye medlemmer blir skremt vekk av ryktet om at banen er både lang og vanskelig. **Fakta:** I følge USGA/PGA-anbefalingene for hvor lang banen bør være for spillere med utslag 120-140 meter (som er gjengs for de fleste middels gode damer) er vår damebane ca. 1500 meter for lang. Dette utgjør mer enn 80 meter pr. hull! I følge Anna Dønnestad, NGFs golfspesialist, er det mer realt med ca 20 % forskjell på dame- og herrete. Dette er et forsiktig anslag, men vil likevel flytte damene 430 m lengre frem fra dagens røde tee - i gjennomsnitt 24 meter pr. hull fremover (se side 9).

Gevinst: Bedre mestringsfølelse og økt spilletglede som stimulerer vedvarende interesse for golfen. Morsommere og raskere runder - lavere score - bedre flyt på runden. Gladere golfere som med kjekkere baner får lyst til å spille mer. Dette gir økt trivsel og velvære!

På vår bane er det slik: Bare et fåtall damer/kortslående har mulighet til å nå greenen på tre slag på par 5-hullene, eller med drive pluss ett jernslag på mange par 4-hull. Typisk sett slår de bare ca. 65 % av mennenes lengde. Hele 70 % av damespillerne har hcp fra 26,5 og oppover, mens for mennene utgjør det 35 %. Når vi regner med alle damene som opererer med klubbhcp 36-54, viser det seg at bare ca. 5 % av damene klarer å spille til under 26,5. **Det er ikke vanskelig å se at dette kan ta motet fra mange, både småjenter og voksne nybegynnere. Banen kan virke umulig lang: " Dette har jeg ingen muligheter til å klare".** For å spre golfglede til flest mulig, og sikre at vår bane forblir attraktiv både for små og store, vil det være en viktig strategi å på sikt få til en bane som gir større valgmulighet mht lengde - basert på kjønnsnøytrale tallkoder - slik som flere golfbaner nå har tatt i bruk. Dette krever først og fremst vilje til samhandling og kan naturlig nok ikke skje i en håndvending, men det å korte inn de tre par 5-hullene på damebanen + noen av de vanskeligste par 4-hullene bør skje snarest. Matter/klosser er en fin begynnelse! Når vi nå ENDELIG har fått en solid vitenbasert USGA/PGA-anbefaling mht banelengder (gjengitt i Norsk Golf 7/2012), bør denne, og ikke synsing, være en rettesnor. **HER ANBEFALES: Utslag 225 m:** bane 5650-5850 m. **Utslag 200 m:** bane 5300-5550 m. **Utslag 180 m:** bane 4750-5000 m. **Utslag 160 m:** bane 4000-4200 m. **Utslag 140 m:** bane 3200-3400 m. **Utslag 115 m:** bane 2550-2750 m. **Utslag 100 m:** bane 2000-2100 m.

Vi i Røffen-redaksjonen tar mer enn gjerne mot synspunkter, motforestillinger og/eller forslag.

Hilsen Nina Tjomsland, Morten Helliesen, Ellen Jepson og Dag Svihus

Men Petter vil videre

Han har drevet systematisk trening gjennom mange år, tenker golf 24 timer i døgnet og har en plan for hvor han vil. Det blir det resultater av. 2012-sesongen er Petter Mikalsens hittil beste.

FOTO: MORTEN HELLIESEN

TEKST: MORTEN HELLIESEN

18-åringen har lagt bak seg et år med flere sportslige høydepunkt. Årets største var French Boys i vår, mener han selv. En nær sensasjonell andreplass ble plasseringen i denne turneringen som samler Europas absolutt beste juniorer. Først 36 hull slagspill. Så match. Petter måtte i omspill for å komme gjennom nåløyet og videre. Men så er turneringens 32 beste klare for matchspillet. Og Petter viser at der kan alt skje. Mann mot mann. Hull for hull. SGK-spilleren jobber smart, og gir ikke bort noen muligheter. Innsatsen krones med plass på pallen. Ingen tvil om at French Boys var årets topp, og Petters internasjonale gjennombrudd på dette nivået.

Titleist Tour, EM for gutter og lag EM, NM junior, NM herrer, klubbmester og 197. plass på WAGR - verdensranking for amatører. 2012 har vært begivenhetsrikt.

Når vi møter ham i jærhuset denne høstmandagen, er han nettopp tilbake fra Oslo der han i helgen spilte på Suzann Pettersens lag i hennes egen turnering på Bogstad. Kult, er Petters egen, nesten nøkterne kommentar til opplevelsen. Men så vant vi da også, legger han til.

Hva har skjedd det siste året? Trolig er han blitt mer moden i spillet. Jobber smartere. Slår slag han vet han behersker. Unngår det han kanskje ikke er like dyktig på.

Petter var nesten 12 da han for første gang tok i en golfkølle. Det var i Randaberg Golfklubb, der morfar Sverre Hodne var medlem. Vår egen klubb hadde venteliste for nye medlemmer, derfor naboen i nord. Det varte imidlertid ikke lenge til gutten fra Stokka var på plass i Stavanger. Juniorsving på fredagskveldene er noe av det han husker best fra de første årene.

Å drive med sport, var ikke noe nytt for Petter. Allerede som 4-åring var han på isen som hockeyspiller. Der kunne han utmerket godt ha drevet det langt, men for en tid siden tok han valget og la skøytene på hyllen. For nå gjelder kun ett fokus.

Imidlertid har han lært mye i hockeyen. Noe av det viktigste har vært lagfølelse. At alle har et ansvar for å hjelpe hverandre til å bli gode. At vi står skulder ved skulder. Nei, det er ikke alle golfere som tenker slik, kanskje de aller færreste, medgir Petter. Like fullt er det slik man ofte blir god, tror han.

Det andre han har tatt med seg fra hockey og over til golfen, er viljen til å lære av andre – de beste. Spillestrategi, slag og ulike teknikker. Hvordan de planlegger, og hvordan de tenker. Ole Berge Ramsnes har vært en av dem Petter har lært mye av.

Det viktigste er kanskje hvorfor og hvordan Ole har en plan for alt han gjør knyttet til golfen.

Men andre har selvsagt også betydd mye for 18-åringen. Jan Egil Nærland, trener og mentor. Henning Lindanger, selvsagt. I tillegg til dyktighet, har begge evnen til å skape optimisme og trygghet. Og på nasjonalt nivå, Niklas Diethelm, landslagstrener og NGFs nestor i dette arbeidet. Glemmes må heller ikke Tore og Marianne, far og mor. Uten dem, ingen golf, tror Petter. De planlegger, sørger for transport, følger opp. Det gir den trygghet han trenger.

Når alt kommer til alt, handler det imidlertid kun om ett menneske – ham selv. Og viktigste stikkord er forberedelse. For det er ikke tvil om at de beste golfspillerne ofte er de som stiller til trening og turnering best forberedt, mener Petter. I dag skal han selv på rangen. Planen er å jobbe med svingsporet og ulike slag. Ukentlig går det i snitt med cirka 30 timer til trening.

Framgangen har vært stor. Og den har vært jevn. Hvorfor han, i motsetning til mange andre, ikke har hatt særlige store nedturer underveis i golfkarrieren, har han ikke noe fasitsvar på. Men han tror det har sammenheng med treningsvolumet. Han har jobbet aktivt og trofast. Trent mye og jevnt. Aldri gitt opp.

Er det dyktighet, eller flaks? Det finnes ikke et klart svar på det heller. Noen har mer naturtalent enn andre. Likevel tror han at jobber du

lenge og hardt nok for å nå et mål, får du det til. En forslitt frase eller ikke, det handler om å ville det nok.

I disse dager er han godt i gang med sisteåret på St. Svithun vgs. Etter sommeren 2013 bærer det til USA og University of Denver, for øvrig samme sted hvor Ole Berge Ramsnes er for tiden. Universitetet er godt både på det akademiske og på golfen. Headcoachen har allerede besøkt Petter og familien i Stavanger, opptaket og scholarship er klart. Hva han skal studere, er ikke avklart ennå. Pappa, søster og bror er ingeniører. Men kan hende blir det noe helt annet. Han liker matte og realfag, men for tiden er kan hende historie det tema på videregående som han synes er det mest spennende.

Hva tenker du videre om golfen, hva er målet? -Målet jeg satte meg da jeg var 16, var Europatour i 2020. Jeg har nådd målene mine så langt, og har ikke tenkt å misse det heller. Videre? Det vet jeg ikke. PGA er selvsagt der framme i horisonten. Men for meg er det viktigste akkurat nå, å fokusere på det jeg vet jeg med hard trening kan nå, sier han, og høres kan hende i overkant sikker ut. Men så er det kanskje nettopp det som kjennetegner ham. Ikke de helt store faktene, han går på banen og gjør jobben sin. Vet hva han vil.

-Hvis du i dag skal gi et råd til en 12-åring om golf, hva vil du si?

-Jeg vet ikke om jeg kan gi gode råd. Men jeg kan si hva som har vært viktig for meg.

Det har vært å trene mye. Spille mye. Og sist, men ikke minst: Ha det gøy. Alt dette henger sammen. Og skal du bli en god golfspiller, må du ikke tro at du får noe gratis. Det er en del juniorer som lurer seg selv på den måten. De blir stadig skuffet over manglende resultater, men vil ikke innrømme for seg selv at de ikke trener god nok og mye nok.

-Hva har time etter time på rang, bane, i styrketreningsrommet og på Elixia kostet?

-Det har ikke vært gratis. Som regel blir det kun tid til skole, lekser, trening, soving og golf. Godt da å ha mange av kompisene nettopp i golfmiljøet. Nei, jeg har aldri angret på golfen. Ikke et øyeblikk. Ikke en dag, slår SGK beste junior på guttesiden fast.

De viktigste plasseringene i 2012:

- 2. plass French Boys (den største juniorkonkurransen i Europa)
- 1. plass Titleist 1
- 1. plass Titleist 4 Drøbak
- 8. plass EM boys individuelt (to første dager Lag EM)
- 7. plass Lag EM Boys
- 4. plass NM Herrer
- 3. plass NM junior
- 1. plass Titleist 6
- 1. plass KM SGK
- 197. plass på wagr - verdensrankingen, nr. 3 av de norske
- Vinner av Titleist Tour OOM 2012

FOTO: ELLEN JEPSON

REVANSJ! Årets KM ble en thriller. Pro Are Friestad ledet, tett fulgt av Petter, like til hull 18, men da Are misset en kort putt på siste hull, ble det omspill. På hull 1 slo Are innspillet til tre meter fra pinnen. Petter misset greenen til høyre, men klarte å dele hullet på birdie ved å chippe i hullet. Are slo så i skogen til høyre på hull 2 – og Petter vant med en par. Seieren må ha føltes spesielt god ettersom Petter var den som i fjorårets KM ledet etter 1. dag, men ble disket pga. feil på scorekort. På bildet ser vi Are Friestad (t.h.) som følger mens Petter putter.

Jente-eliten personlig

Julies aha-opplevelse inntraff for fire år siden, da hun spilte til 50 poeng på en runde i Arendal og ble heltent. Stines kom da hun skjønte spillet, vant noen konkurranser og satte seg som mål å komme ned i handicap. Alex er vokst opp med golf; faren er pro, gudfaren har vært med på Europa-turen og selv sprang hun rundt elitespillere da hun var tre-fire år gammel. Utgangspunktene var ulike. Men idrett og innstilling har de felles med Katerina og Marthe: dette handler om de fremste juniorjentene i klubben vår.

TEKST: NINA TJOMSLAND OG FOTO: ELLEN JEPSON

Våre flotte jenter som vi håper vil satse videre på golfen: Fra venstre Alexandra Mudie, Stine Lindanger, Marthe Wold, Katerina Jæger og Julie Nordin

Katerina Jæger er 18 og går i 3. klasse på St. Svithun. Marthe Wold er 17, i 2. klasse på Wang. Julie Nordin, 16, går i 1. på Jåttå videregående. Disse tre utgjør jenteeliten i klubbens satsings-grupper. Hakk i hæl, i gruppen 'elite region', kommer Stine Lindanger som er 14 og går i 9. på Tasta Rustå, og Alexandra Mudie, "snart 14" og elev i 9. på Tastaveden.

Merittlisten imponerer. Katerinas kjekkeste opplevelse denne sesongen var da hun sammen med Marthe og Karoline Woie vant lag-NM junior. - Det var mitt første NM-gull, sier hun, og smiler bredt til spørsmålet om hun gjerne vil ha fler. - Først trodde vi ikke det ville gå, og tellingen var veldig tett før siste dag, med bare ett slags forskjell mellom lagene som da lå på 1., 2. og 3. plass.

Men så var vi så gode på de siste fire hullene at vi visste at seieren var vår!

Vant til å spille i regn...

Julie ser også den siste dagen under junior-NM som sitt sesong-høydepunkt. Hun hadde riktignok ikke regntøy, men spilte bra alligavel - kanskje er det en liten ekstrafordel å komme fra Vestlandet, når det bøtter ned...

Marthe kunne selvfølgelig ha nevnt en runde da hun spilte flott i Skottland på vegne av Norge, og startet med en eagle og to birdies. Eller Annika Invitational Europe i Linköping, hvor hun endte på delt 10. plass og var suverent beste norske jente. Men det hun trekker fram nå, er turneringen i Frankrike, der det gikk så bra at hun fikk 5. plass og igjen var best av de norske. - Og så var det gøy å spille match i junior-EM. Vi spiller jo mest slag her hjemme, men også match mot hverandre på trening. For Alex var det kjekkeste å få reise til Skottland i sommer sammen med Stine, og spille på mange ulike baner der.

Blir mye bedre av å spille med guttene

Stine vant Titleist-region i Sirdal i august, og kvalifiserte seg dermed til Titleist-turnering tidlig i september for den norske junioreliten, på Hauger. Kjempagod støtte, da, siden dette er hennes første nasjonale turnering, å dra dit i lag med Katerina, Marthe, Julie og fire elitegutter. For juniorspillerne samarbeider mye og støtter og oppmuntrer hverandre.

- Treningsgrupper går på nivå, ikke på kjønn, sier Katerina. - Vi blir mye bedre av å spille med guttene, også fordi de slår lenger. Og når vi reiser, er det kjekt at vi er så mange.

Katerina og Martha trener en god del sammen, og er mye sammen på turneringer – og det begynner jo å bli en god del. Da reiser, bor, spiser og trener vi sammen, sier de. - Vi kjenner de fleste juniorene, og synes det er skikkelig kjekt at de yngre er blitt så flinke.

Katerina og Marthe er ofte reisevenner på turneringer, og de konkurrerer også sammen, her under årets KM.

De "små" kvitterer: - For oss er det kjekt at dere er så flinke, så kan vi satse på å bli like gode. - Eller bedre, kanskje? - Ja, vi skal nok prøve å bli bedre!

Horisonten er vid

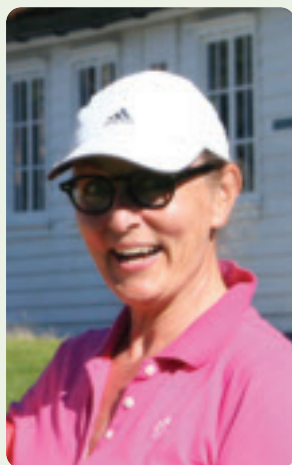
Innsatsen har mange trekk og krever både vilje, glød, og evnen til å stå på. På det meste har for eksempel Stine hatt åtte treningsøkter i uken. Akkurat nå blir det litt mindre på grunn av konfirmantforberedelser, og dessuten kommer leksene alltid først.

- Men det blir nok golftrening to-tre ganger i uken, også nå i vinter, sier hun.

Horisonten er vid og inspirasjonen kraftig. Marthe kunne godt tenke seg å spille internasjonalt – og etter hvert som avgang fra videregående nærmer seg, er det godt med forbilder fra egen klubb. Jentene følger nøye med, også alle juniorene fra Stavanger Golfklubb som nå har golfstipend på amerikanske colleges – hvor de er, hvordan de gjør det, og hvilke muligheter de selv kan opparbeide.

Det kan skje for den beste!

Årets KM ble dramatisk for flere enn Petter og Are som måtte gå i omspill. Å bli disket fra KM er ikke kjekt, spesielt når det gjelder brudd på golfregler. Dette opplevde Solfrid Foseide – en av våre mest rutinerte damer. Røffen har bedt henne beskrive hva som skjedde med sine egne ord. Historien håper Solfrid andre kan lære av:

Solfrid er like blid selv om det var en strek i regningen å bli disket under årets KM.

I årets KM ble jeg disket på grunn av manglende regelkunnskap (hos meg selv!). Jeg skal forsøke å forklare hva som skjedde, for at andre kan ta lærdom av mine feil.

Min medspiller og jeg slo ut på hull 1. Ballen min gikk til venstre og så ut som den forsvant i det store treet på hjørnet. Vi gikk optimistiske ned for å lete, men ingen ball var å se. Etter å ha lett en stund ble vi enige om at jeg skulle gå tilbake og slå en provisorisk (!). **Det var den første feilen.** Man kan aldri gå tilbake for å slå en provisorisk. Jeg slo en "provisorisk" i god tro, og gikk tilbake til fairway. I mellomtiden hadde min medspiller funnet min første ball, som lå midt i fairway litt nede i bakken og derfor ute av syne. Vi ble begge kjempeglade, og jeg spilte videre på min første ball (!!). **Det var den andre feilen.** Vi huller ut, skrev score og slo ut på hull to (!!!). **Det var den tredje feilen** (- nå ble jeg nesten anpusten..).

1. Du kan IKKE GÅ TILBAKE for å slå en provisorisk. Det skal gjøres før du forlater tee-stedet.
2. Du kan ikke slå NY BALL og spille videre på den første (hvis den blir funnet). Etter at ball nr. to er slått er det den som er i spill!
3. Hvis feilen er et faktum (altså at du har slått på feil ball), men at du innser det FØR du slår ut på neste hull, kan du gå tilbake der hvor din andre ball havnet etter utslaget, droppe en ball og slå en gang til. Da er du "reddet" med to straffeslag. MEN da heter altså ikke provisorisk, det heter å SLÅ NY BALL.

(Og siden det ikke er plass til å gjengi reglene ordrett, vil vi i Røffen oppfordre alle til å bla litt i regelboken ...)

Tanken om kortere damebaner lever i klubben

Tanken om å gi damene tilsvarende forhold som mennene på banen er ikke ny i klubben vår. Siden kvinner typisk sett slår bare 65 % så langt som mennene, kan lengden på mange hull virke avskrekkende. Dette slår ut i handicap, naturlig nok: Bare 17 % av kvinnene har handicap under 18,5, mens tallet for menn er 52 %. Banekomiteen tok opp saken for to-tre år siden, og sendte forslag om det til styret. - Vi var litt overrasket da forslaget ble avvist, forteller komiteens formann Lars Vinje.

LARS VINJE

TEKST NINA TJOMSLAND

Komiteen mente at en eventuell tilpassing i form av nye teebokser lenger fram best kunne gjøres i forbindelse med den store ombyggingen av banen, som inkluderte mye arbeid på teesteder. Forslaget hadde sitt utspring i banekomiteen, og det var ikke snakk om kampanje eller påtrykk fra medlemmer den gangen.

- Hva fikk dere til å vurdere et slikt forslag?

- Norsk Golf hadde hatt en artikkel om akkurat dette emnet, hvor tanken var at banene burde være så mye kortere for damene at de ville ha samme type innspill som mennene. Det var denne artikkelen som var utgangspunktet i diskusjonen som førte til dette forslaget. Slik vi så det, var hovedargumentet nettopp å få til en lengde på banen for damer, som førte til innspill mer likt herrenes. Tilbakemeldingen vi fikk fra styret var imidlertid at damene ikke ønsket dette.

Innkorting av flere hull har vært diskutert

Ideen om endringer har dukket opp flere ganger. Da teeboksene på 7-eren ble tatt for et par år siden, ble det luftet en tanke om at dameteer egentlig skulle ha ligget nesten nede ved løvebroen. Blant senere forslag som banekomiteen har forholdt seg til, var å flytte damenes utslagssted på 11-eren tilbake til mennenes teeboks, og gjøre hullet til et par 5 for dem.

- I det hele tatt kan vi jo tankemessig sett begynne med 1-eren. Dameboksen skulle ha vært

mye lenger fram på grunn av dammen; slik det er nå, kan svært få damer spille inn på greenen på andreslaget med jernkølle for å komme pent over vannet, sier Lars Vinje.

I fjor tok han for seg alle medal-scorene fra et helt år, for å se hvilke hull som var de vanskeligste. - Jeg trodde at 17 kanskje var ett av de vanskeligste for damene, men det holdt ikke stikk. Det er på par 5-hullene at forskjellene slår kraftigst ut, og særlig da hullene 6 og 18. Data fra turneringer lå i bunn for endringer som ble gjort i år: at hull 1 ble rangert som vanskeligere og 14 som lettere, stemmer med hvordan medlemmene har spilt i konkurranser.

En sak for generalforsamlingen

Den beste måten å få drevet denne saken videre, er å legge fram et forslag for generalforsamlingen, sier han. - Generalforsamlingen er medlemmenes talerør, der vi prøver å få fram det som er til felles beste. Jeg har diskutert dette med flere medlemmer – og siden det også er motargumenter mot en slik endring, er et årsmøte en god arena for å få fram alle argumenter. En innvending mot en slik innkorting av banen for damene var at dette ville påvirke antall mottatte slag, men jeg er usikker på om det egentlig er et argument.

Hva de viktigste motargumentene er? I den situasjonen klubben er nå, tror han kostnad er en utfordring. Større endringer med teebokser ville spille inn på prioriteringen i banearbeidet.

- Etter ombyggingen har vi brukt mye ressurser på å finne et riktig vedlikeholdsprogram, og det vil være riktig å videreføre dette arbeidet. Endringer på banen kan vi utføre med ressurser utover det som kreves for vedlikehold, og der har vi en kø. I vinter skal vi for eksempel gjøre mer grøfning, og vi har veldig lyst til å oppgradere greenene 8 og 9. - 8-er greenen ser nydelig ut? -Ja, men den krever mye ekstra arbeid. Banemannskapet gjør en god jobb med å holde den så godt ved like.

Matter? – Litt ufint!

Å bygge nye teebokser krever mye mer enn fyllmasse og jord, for blant annet må det vanningsanlegg til.

- Men Henning Lindanger, som ser hvor avskrekkende de forholdsvis lange banene kan virke både på småjenter og nybegynnere blant damene, mener at én løsning kunne være å felle ned matter av typen vi bruker på drivingrangen, og la være å sette ned klosser slik at klipperne bare kunne kjøre rett over?

- Jeg føler det ville være litt ufint dersom damene skulle stå og slå fra matter, sier Lars Vinje.

- Men vi i banekomiteen er, som jeg sa, alltid lydhøre for medlemmenes ønsker!

Konklusjonen er klar: **Her er det opp til damene å ta stilling til om flertallet foretrekker å beholde lengdene vi har i dag, eller å få innkortinger som ville ta hensyn til hvor langt de fleste av oss faktisk slår.**

Grønmo Golfklubb tenker nytt!

Grønmo Golfklubb (i kanten av Østmarka utenfor Oslo) er en av flere yngre klubber som går nye veier. Grønmo har ingen spesielle dame-/herre-teesteder. I stedet har de et sett teesteder med forskjellige lengder ift. greenen. Du kan da velge det teestedet som passer din dagsform, lengde og spillestil best, uansett kjønn. Større valgfrihet altså! Vibeke Olss i Grønmo Golfklubb fremhever at **spilleglede og mestringsfølelse** er de viktigste faktorene i medlemssatsingen. Derfor har de også bygget et sett foranstilte teesteder spesielt for unge og nye medlemmer slik at disse tidligst mulig kan få oppleve gleden ved å mestre spillet. Etter hvert som de blir bedre og sikrere kan de flytte bakover og velge teesteder med større utfordringer.

FOTO: VIBEKE OLSS, GRØNMO GK

“...18–20 % er nok mer realt”

Dette sier Norges Golfforbunds Anna Dønnestad om hvor mye kortere damebanen bør være enn herrebanen. Anna er en av Norges mest markante damegolfere gjennom tidene og har spilt på utallige ulike baner. Vi ba henne kommentere de to artiklene i forrige nr. av Røffen som handlet om de store forskjellene det er mellom damer og herrer når det gjelder slaglengde og handicap.

TEKST/TABELL: ELLEN JEPSON. FOTO: NGF

Anna Dønnestad synes vi har fått fram mange gode poeng. Hun ser det imidlertid ikke som et mål at damer og herrer skal ha samme innspillskølle til greenen. Hun trekker fram at på noen slag handler det mer om teknikk, ikke muskler, og at mer og bedre trening kan bidra i denne retning. Videre sier hun:

“... Derimot bør damebanen gjerne være 18–20 % kortere enn herrebanen. Det har vært operert med 10 %, 12 % og 15 % opp gjennom årene, men 18–20 % er nok mer realt. Det bør ikke være så vanskelig å legge til rette for passe lange damebaner. Anlegget ligger der. Det handler mest om vilje. Men det er ikke bare å slenge ut et utslagssted lenger frem. Det bør gjøres med omtanke, slik at hinder og hindringer blir liggende på fornuftige steder. Det hjelper lite å flytte frem et teested hvis damene da må spille seg frem for å kunne nå over vannet på neste slag.

Golf skal være gøy. Jeg skjønner at baner som er passe lange for vanlige damespillere er populære. Alle baner bør ha et utslagssted som gir glede også for de mer kortslående. Muligheten er der!”

Anna Dønnestad har vunnet fem NM Damer og ni NM Senior. Hun har også flere plasseringer i internasjonale mesterskap og har som første dame fått NGFs Hederstegn (2008) og NGFs medalje for 30 år i administrasjonen (bildet). I dag er hennes oppgaver på Barn-ungdom-breddeavdelingen, fortrinnsvis med vekt på nybegynnerutdanning, trener 1 utdanning og utdanning av turneringsledere og dommere. I tillegg jobber Anna Dønnestad sammen med en egen faggruppe med NGFs historie.

Baner tilpasset kortslående – fremtidens konkurransefortrinn?

Dette lyder som musikk i våre ører. Tenk om en slik tankegang kunne få innpass i golfklubbene! Spesielt nå når ventelistene har skrumpet inn og kampen om nye medlemmer blir tøffere, tror vi det kan være et konkurransefortrinn å tilby mer “reale” banelengder tilpasset **alle typer spillere**, uavhengig av kjønn. For det er mange som slår kort, ikke bare damer. I en stadig eldre medlemsmasse vil det være mange menn som ønsker å fortsette å spille golf selv om slaglengden er redusert. Noen synes det er “flaut” å spille fra dametee. Med kjønnsnøytrale tilpassede utslagssteder vil det ikke oppleves som et nederlag å flytte forover. La oss stikke fingeren i jorden – for 98 % av Norges golfere handler det vel mest om mosjon, glede og spenning og det å bruke golf og turneringer som en sosial arena – og ikke om knallhard toppkonkurranse. - Alle har lyst til å ha det kjekt og oppleve mestring og ekte spilleglede på banen. - Alle har lyst til å spille golf slik det er ment å spilles, uansett muskelmasse eller slaglengde. “Herreteer” og “dametee” hører fortiden til. Fremtidens golfbaner har teesteder som er tilpasset den enkeltes slaglengde og ferdigheter – uavhengig av kjønn.

20 % flytter damene 430 meter lengre frem mot green

Vi i Røffen iler til med kalkulatoren for å se på hvordan 20 % slår ut på vår bane. Spesielt er vi interessert i “dameverstingene”, par 5 hullene 6, 9 og 18. Disse oppleves urimelig lange for flertallet av damene. Et dårlig slag på et av disse – da er du dømt. Tabellen til høyre med “ny” plassering av dametee viser at vi på hull 9 bør slå ut ca. 65 meter lengre fremme enn dagens dametee! På hull 6 skal vi ca. 50 m frem – til det dameteestedet som allerede ligger der. På hull 18 skal vi 35 m frem fra dagens dametee. - Ja, det er mye mer realt! Så – hva er det vi venter vi på? Fell ned en matte på hull 9 og 18 og la oss spille fra det gamle teestedet på hull 6, så er det en knallgod begynnelse! Det kan jo ikke koste allverden? Vi er sikre på damene vil stille opp og frivillig klippe det “nye” teestedet på hull 6. Så kan det etter hvert gjøres noe med de øvrige hullene som burde vært vesentlig kortere: hull 1, 2, 7, 8, 12 og 16. Spesielt nevnes må hull 11 der teestedet burde vært flyttet nesten 40 m lengre frem i forhold til dagens. 20 % kortere bane utgjør en stor forskjell for damene som i gjennomsnitt bare slår ca. 65 % av lengden til herrene. Vi får bedre flyt – kanskje litt bedre score, men aller viktigst - ØKT MESTRING OG MER SPILLEGLEDE!

Vi sier som Anna Dønnestad – DET HANDLER MEST OM VILJE!

HULL	Nåværende situasjon		Med 20 % forskjell mellom dame- og herrebanen			
	LENGDE	Avstand fra gul til rød tee og forskjell i %	Ny banelengde fra rød tee	Ny avstand mellom gul og rød tee	Ny plassering av rød tee ift. dagens tee	
1	325	288	37 m (11 %)	260 m	65 m	28 m frem
2	275	259	16 m (5 %)	220 m	55 m	39 m frem
3	156	136	20 m (13 %)	125 m	31 m	11 m frem
4	355	290	65 m (18 %)	284 m	71 m	6 m frem
5	120	116	4 m (3 %)	96 m	24 m	20 m frem
6	454	412	42 m (9 %)	363 m	91 m	49 m frem
7	360	322	38 m (11 %)	288 m	72 m	34 m frem
8	319	291	28 m (9 %)	255 m	64 m	36 m frem
9	457	428	29 m (6 %)	366 m	92 m	63 m frem
10	160	131	29 m (18 %)	128 m	32 m	3 m frem
11	355	322	33 m (9 %)	284 m	71 m	38 m frem
12	304	266	38 m (12 %)	243 m	61 m	23 m frem
13	352	287	65 m (18 %)	282 m	71 m	6 m frem
14	358	277	81 m (22 %)	286 m	72 m	9 m tilbake
15	276	235	41 m (15 %)	221 m	56 m	15 m frem
16	311	269	42 m (13 %)	249 m	62 m	20 m frem
17	160	134	26 m (16 %)	128 m	32 m	6 m frem
18	454	408	56 m (12 %)	363 m	91 m	35 m frem

Marthon Østbø var en pioner som baneformann

Den fine steinsettingen i kanten av bedet bak 18. green er bare ett eksempel på arbeid som er utført i Marthon Østbø, den første baneformannens ånd. Han var like fra 1957 med på å skape banen vår, og han pleiet, utviklet og forbedret den gjennom hele sitt virke.

Av Nina Tjomsland

Torolf Smedvig, pådriveren for prosjektet, hentet ham inn fra Brynes Planteskoler på Jåttå. Ekstra praktisk var det selvfølgelig at Østbø bodde så nær, på nabogården til Arne Rettedal. Smedvig og Østbø samarbeidet tett og utholdende, til alle tider av døgnet. - De to snakket samme språk, sier Magne Østbø, en av Marthons sønner. - De sto gjerne side om side med spade for å grave lange grøfter til seint på kveld. Og hele våren 1959 var de sammen om å lede en hær av dugnadsarbeidere og innleid mannskap.

I denne tiden solgte banemannskapet juletrær ved klubbhuset fra beplantninger som skulle tynnes ut. Når vi spillere først er klar over dette, kan det falle naturlig å ønske at de hadde solgt enda flere trær, når ballen har havnet i ugrei posisjon...

Når Smedvig og Østbø vandret rundt på anleggsområdet, pratet og pekte, diltet Magne, gjerne etter. Han husker ennå hvordan faren fortalte at Smedvig hadde stått på haugen ved Stokkavatnet og pekt ned: "Her skal vi lage hull nummer 3!"

I dag er det vanskelig å se for seg terrenget slik det var, overvokst, steinete og vasstrukket. De hadde heller ikke flust med redskap den gangen, og det hendte at Østbø måtte låne inn hest. Oppgavene omfattet gravearbeid, skyting og bygging av hus til redskap og traller. Ut gjennom 1960-tallet fikk Østbø to faste hjelpere, Jens Håland og Jon Mikalsen.

"Til fylling av dumper"

Men arbeidet gikk intenst, gradvis også med bedre utstyr. Magne Østbø har kopi av et brev fra Smedvig til faren, om "... den nye traktoren som jeg håper du vil bli fornøyet med. Den skal være vesentlig bedre enn den nuværende." Brevet fortsetter med at Smedvig hadde ordnet utkjøring av 800 kubikkmeter matjord fra Dusaviken: "... På 6 og 7 kommer vi til å trenge nokså meget til fylling av dumper, og laging av ny 7-green".

Blant mange tunge prosjekter var stabling av steinmuren ut mot Stokkavatnet på hull 3, vinteren 1966-67 – en vinter som for øvrig var så kald at flere greener ble ødelagt.

Med så mye hardt arbeid var det spesielt gildt å få en ekstra og festlig spiselig takk for innsats, når Smedvig kom med en hel kartong sardiner fra Central Canning rett før jul, og Kjell Øverland med en flott kartong fra Chr. Bjelland, forteller Magne.

Faren ble greenkeeper i tillegg til baneformann, men alt i faget var nytt, og det gikk på prøving og feiling. Østbø samarbeidet tett med gartner Per Våland - nok en fagmann som Torolf Smedvig var rask til å rekruttere. Mot slutten av 1960-årene begynte banen å bli skikkelig bra, med tett gressvekst på fairwayer og greener. Utviklingen fortsatte så positivt at banen, og klubben, ble funnet verdig til å ta imot EM for damer i 1985. I denne forbindelsen hadde det nok også gjort sitt at Alf Thorkildsen, som kom inn som formann i 1975-76, sørget for at Østbø fikk dra på greenkeeperkurs. Slik fikk Marthon Østbø enda mer ny kunnskap i et arbeidsliv som spente vidt: han var først kystskipper, og skulle faktisk ha vært om bord på skipet Austri, som ble bombet i senk. Etter krigen gikk han i land, fikk arbeid på Brynes Planteskoler, og syklet frem og tilbake hver dag.

Da Widerøe fløy over og tok bildet av golfbanen i 1959, var konturene av det som er dagens bane ganske tydelige. Gründeren Torolf Smedvig (innfelt på bildet) hadde all grunn til å være stolt over det de hadde oppnådd – så langt – takket være tusenvis av dugnads- og arbeidstimer. Sentralt i dette arbeidet og i den videre utformingen av banen sto baneformann Marthon Østbø. Forrest på bildet ligger dagens hull ni, og oppe i venstre kant skimtes hull 2 (innenfor neset som stikker ut i Stokkavatnet).

TOROLF SMEDVIG

Magne Østbø: fikk 3 kroner for å gå caddie

Sønnene fulgte ivrig med i alt som skjedde på banen. De forsto raskt at det innbrakte hele 3 kroner å gå caddie, og så fikk de attpåtil lov å spille litt til bestemte tider. Torolf Smedvig visste å sette de unge i arbeid når det trengtes. Han var alltid vennlig, men kunne også være meget bestemt: "Du, stikk ned der og gjør det...". De ble vel forsynt med lommepenger, for klubbens første trener, John Richardson, betalte hele kr. 3.50 for en virkelig fin ball, den gangen en ny ball kostet kr. 6. - Jeg ble nok litt hekta allerede som 8-åring, forteller Magne, som er medlem nr. 216 i klubben. - Jeg var aldri noen stor golfspiller, men jeg har mengder gode minner, og noen pokaler også, faktisk både Syd Stock og junior-pokalen i 1964, da jeg var 14.

Her er Magne sammen med sin far på et islagt Stokkavatn.

Med unntak av noen år som passivt medlem mens han gikk på lærerskolen, har Magne fortsatt som aktiv spiller og til tider hjelper. Under EM for damer var han caddiemaster sammen med Henrik Paaske og Rolf Bellesen, og satt også i turneringskomiteen noen år fra 1988 til 1992. Broren, Inge B., spilte i mange år helt til han ble syk, og søsteren Gudveig vant NM for jenter et år mot slutten av 1960-tallet. De var bare tre deltakere, og samtlige kom fra Stavanger! I søskenflokket er det i dag bare Magne selv og søsteren Bjørg som er opptatt av golf.

Skapte grunnlaget for dagens bane

Baneformann-faren, Marthon Østbø, ga seg i 1989. En sak var at han var passe trott, en annen at det begynte å komme nye krav. Klubben måtte ha nye maskiner, og gammel grøfting var ikke lenger god nok. Dagens maskinpark og staben av ansatte tilhører en annen verden, med en helt annen standard enn det som var mulighetenes kunst fra 1956 og utover. Men når Stavanger Golfklubb i dag har ett av de aller vakreste, og fineste anleggene i Norge, skyldes det i stor grad selve grunnlaget, arbeidet som Marthon Østbø utførte – da spesielt i samarbeid med Torolf Smedvig og Per Våland. Marthon Østbø døde i august i år.

BILDE: SGK ARKIV

Den store Massey Ferguson-traktoren, Østbøens trauste følgesvenn, var helt uunnværlig i anleggsarbeidet og kunne trekke ubegrenset med tunge lass stein uten å trötne.

Vi minnes, og takker en pionér

Sigrun Øverland er død, 80 år gammel.

Gjennom mer enn 50 år var Stavanger Golfklubb en viktig del av hennes liv – og hun var selv en viktig aktør i formingen og utviklingen av klubbens liv og kultur, både nivåmessig og sosialt. I tillegg til å bli meget habile golfere – Sigrun ble klubbmester i 1968 og trente seg etter hvert ned til hcp. 9 – bidro ekteparet Øverland utrettelig både i arbeidsgrupper og komiteer, og når noe simpelthen måtte gjøres. Etter fem år i huskomiteen i 1960-årene, arbeidet Sigrun tiåret etter i damekomiteen, turneringskomiteen og handicapkomiteen. I tillegg satt hun i styret i 1975–76. Senere ledet hun grønt kort-komiteen og satt fire år i valgkomiteen. En tid var hun også medlem av styret i NGF.

Sigrun og Kjell Øverland gjorde alt fra å pleie greenområdet rett nedenfor hjemmet i Alvasteinveien til å ta gjestfritt og inkluderende imot nye spillere, og bidra til at kontakter med medlemmer i andre klubber utviklet seg til vennskap. De hadde mye av æren for at Canners Cup ble et årvist høydepunkt, også for tilreisende gjester.

Sigrun var et gjennom godt menneske som tok alt og alle i beste mening. Høyreist, høvisk og rettskaffen, alltid positiv og velvillig – uten noen gang å ønske å stikke seg fram. Ute på banen spilte hun ikke mot, men med de andre i gruppen, og hun gledet seg minst like mye når andre gjorde det godt som over egne bedrifter. Golfklubben forble viktig for henne, også gjennom det siste året da hun visste at hun var uhelbredelig syk. Tanken ville aldri ha streift henne, men når hun så oppriktig gledet seg over juniorspillernes imponerende fremgang, er denne nye, unge eliten bare mulig ut fra det miljøet og den kulturen hun selv bidro så aktivt og slitesterkt til å forme.

Nina Tjomsland

FOTO: ELLEN JEPSON

Da elitegolf var et ensomt liv

Elin Malde var ni-ti år da hun prøvde å lage golfkøller selv, av trevirke. Hun har ennå arr på tommelen etter det forsøket. Golf så kjekt ut: hun vokste opp på gården i bakken over 5-eren og begynte tidlig å gå caddie. Så kjøpte hun tre-fire køller av Raymond Lees, trente intenst, gikk raskt ned i handicap, og spilte konkurranser i inn- og utland. Men hun var eneste jentespiller i eliten, og "gikk og tutla mye alene, selv om jeg var en av guttene og alltid ble tatt vare på" sier hun nå.

AV NINA TJOMSLAND

Elin Malde er nå på banen igjen etter at hun i 1988 la køllene på hyllen. Vi ønsker henne velkommen tilbake! (Foto: Yvonne Haugland)

Etter flere tiår ute av golfen kjøpte hun nytt køllesett for fem år siden, og meldte seg fra først av inn i Preikestolen Golfklubb. Innmeldingsgebyret gjorde det for dyrt for henne å søke seg tilbake til gamleklubben. Nå er hun medlem på Bærheim, men stortrives med å spille noen runder hos oss: - Av baner jeg kjenner, er det ingen som slår Stavanger Golfklubb!

Da jeg kom tilbake, trodde jeg aldri at folk ville huske meg. Men alle jeg kjenner, kommer og hilser og prater, og mange vil spille med meg. Det er kjempeskjært. Fra først av grudde jeg meg til å bruke Golfbox og bestille tid, men systemet fungerer fint, og åpner jo for at jeg

kan spille med alle fra bøtteknøtter til veldig modne folk uten at jeg kjenner dem fra før.

Har alltid spilt med herrekøller

Men Golfbox var langt fra den eneste drastiske endringen: hun oppfattet raskt hvor mye som er skjedd med køller. Elin fikk sitt første fine sett jernkøller takket være Oilmen's. Spilleren hun gikk caddie for, kom nærmest hullet på 3-eren. Selv skulle han rett tilbake til Texas, og køller hadde han, så han ordnet med at hun skulle få Lynx-settet som var premien hans.

- Jeg slo langt og skeivt, men fikk rettet på hooken etter hvert. Jeg har alltid spilt med herrekøller, og nå har jeg kontakt via Facebook

med en skotsk køllemaker som er villig til å justere 3-er jernet mitt, forteller hun.

- Vi andre har i mellomtiden stort sett skiftet ut de lange jernene med annen redskap som er mer takknemlig å håndtere? - Ja, men han sier at de lange jernkøllene er i ferd med å komme tilbake igjen.

Elins datter Nina har gått på Wang og spilt fotball, og moren er imponert både over undervisningsopplegg og skolens internasjonale nettverk som kan hjelpe elever til friplasser på college. Dessuten er det jo en kjempfordel å ha så mange venner du deler interesser med, skyter Nina inn.

Elin Malde på 1980-tallet.

- Tenk om det hadde vært slik i min tid, sier Elin, og tenker tilbake på årene på Revheim og Hetland, hvor golf mest ble sett på som sært den gangen. Spillet tok enormt mye av hennes egen tid, og hun måtte sette til side både skole og venner. For hun reiste jo mye rundt og spilte både junior- og seniorkonkurranser, blant annet på damelag med Sigrun Øverland og Reidun Stensland. - Jeg husker ikke akkurat resultater, men jeg mener vi har noe å komme med!

Spilte VM i Hong Kong

Elin lå lenge rundt 5 i handicap, og var på det laveste nede i 3,7. Den gangen var det langt mellom dyktige og ivrige jentespillere.

- Har du skapat fullt av vakre Hadelandglass?
- Å ja, selv om det jo minker litt med årene, sier hun. Og forteller om utenlandsreiser, og treningsamling på Mallorca med gutta og med Inge Ullestad som leder. - Guttene var utrolig greie. Vi trente i Portugal før turen jeg husker aller best: VM i Hong Kong for 28 år siden.

Ofte når vi reiste, var det liten tid til å se oss rundt, men i Hong Kong hadde vi 10 dager og fikk se og oppleve alt mulig, inkludert slanger og apekatter på banen. Vi var tre norske damer; de andre to var fra Oslo. Og jeg fylte 20 mens jeg var der.

Men etter hvert ble golfen litt for alvorlig. Gleden og smilet ble vekk, og det morsomme ble glemt. - Jeg tror de er mye flinkere nå til å ha leken også med for elitespillerne. Dagens juniorer blir veldig godt tatt vare på, og har imponerende opplegg. Jeg var nok mett etter å ha spilt så mye i så mange år, og da jeg giftet meg med en mann som overhodet ikke var interessert i golf, valgte jeg å kutte helt ut i 1988. Derfor er det desto kjekkere å komme igjen!

Ny teknikk etter nakkeslengskade

Elin har spilt volleyball bedrift i mange år, og syntes det var kjempegøy. Men etter en kraftig nakkeslengskade for tre år siden måtte hun legge det på is. Golfen trekker: å komme ned i handicap 7-8 hadde vært greit, men det gikk ikke i år fordi ryggen slo seg vrang. Hun ler: - Det gode med ryggsmertene er at jeg da merker mindre til smertene i nakken. Men det finnes profesjonelle damegolfere som har lært å vri hodet med rundt for å slippe de skarpe rykkene i musklene, det må jeg gå inn for å lære.

Litt takk for mange års innsats har hun i form av et såkalt elitekort, en ordning Norges Golf-forbund nå har avskaffet. Spillerne fikk poeng for gode plasseringer i viktige turneringer, og god nok sum resulterte i et kort som gir rett til å spille fem runder gratis i året. Slike runder kan hun velge å ta på vår bane, nå som hun er medlem i Bærheim hvor gebyr og kontingent er rimeligere enn hos oss.

Dette bildet sto i Stavanger Aftenbladet etter NM-seieren i 1983 og med følgende billedtekst: "Stavangerdamene sørget for at begge NM-titlene havnet på hjemmebane. Fra venstre Reidun Dirdal, Elin Malde og Sigrun Øverland." (Reidun Dirdal fikk senere etternavnet Stensland). Herrene som også vant NM lag dette året var Tore Chr. Sviland, Tom Fredriksen og Svein Knudsen.

Seire i Norgesmesterskap

1981 - NM Lag Damer - Bergen GK m/ Reidun Stensland og Sigrun Øverland

1983 - NM Junior - Kristiansand GK

1983 - NM Lag - Stavanger GK m/ Reidun Stensland og Sigrun Øverland

1986 - NM Damer - Stavanger GK

1987 - NM Damer - Stavanger GK

- Banen er kjekk til å være såpass ny, og klubben har et fantastisk miljø. Alle er så åpne og inkluderende, de har topp trenere og kjører golfkurs hele veien, slik at det kreler av nybegynnere samtidig som det er mange erfarne spillere - også mange kjente fra gammel tid.

Hun som selv slår så langt, ser likevel fornuften i å legge inn et ekstra sett teesteder for damer, fordi vi typisk sett slår så mye kortere enn mennene at lengdene på banene fort kan ta mot og inspirasjon fra både småjenter og erfarne damer. - Akkurat dette har de gjort på Bærheim: bevisst trukket dame-teestedene lenger fram. I Bergen har de junior-teesteder, og det er klart at slike systemer er med på å gjøre banene attraktive!

Vi er ikke så flinke med køllene, men fond kan vi!

Det krever gode ferdigheter å lykkes på golfbanen. Det krever også gode ferdigheter og lykkes i aksjemarkedet. Våre autoriserte finansrådgivere har lang erfaring med å bistå kunder med rådgivning.

De kan blant annet bidra med:

- Råd ved valg av fondssammensetning basert på sparemål, tidsperspektiv, risikopreferanse og -evne, samt avkastningsmål
- Detaljinformasjon om våre fond (risiko, avkastning og egenskaper ved fondene)
- Generelt markedssyn og som diskusjonspartner

Ta kontakt med Kundeservice på telefon 04001, eller kom innom kontoret vårt i Torgterrassen for en uforpliktende prat. Les mer om oss på www.skagenfondene.no

SKAGEN Fondene er Stavanger Golfklubbs hovedsamarbeidspartner.

Kunsten å bruke sunn fornuft

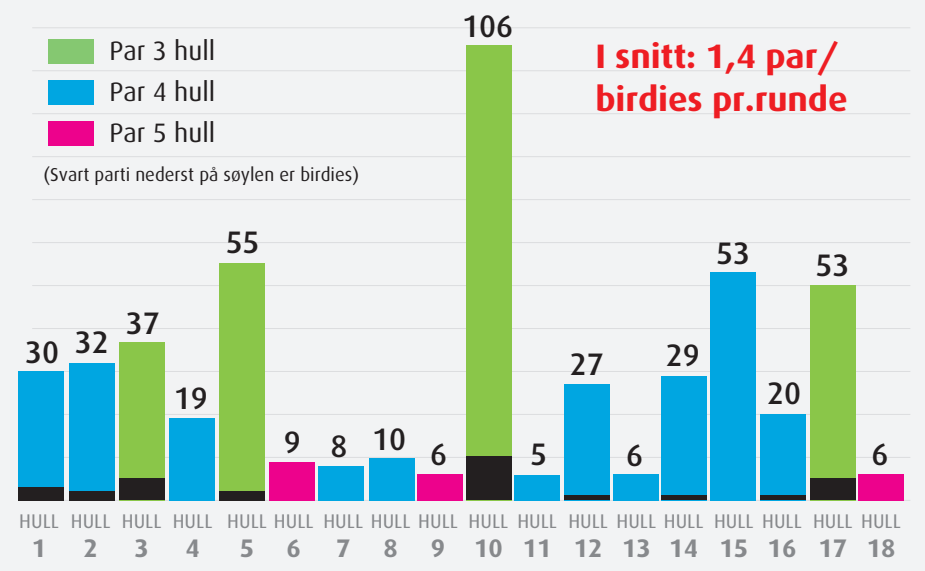

Damene taper for senioreherrene

Damedagen er den turneringen som samler flest damer i løpet av sesongen. I alt 355 18-hullsrunder ble spilt fra mai til september. Spillerne utgjør en trofast kjerne yngre og eldre damer. De fleste har spilt golf i flerfoldige år, og de stiller opp uansett sol, regn eller pøsregn. Dette er de flinkeste damene i klubben vår – med handicap BEDRE enn gjennomsnittet for damegolferne i SGK – og Norge forøvrig. Likevel klarer de som gruppe ikke å oppnå mer enn 1,4 par/birdie i gjennomsnitt pr. runde på vår bane, mens herrene i Seniorturneringen klarer nesten det dobbelte, 2,7 par/birdies pr. runde.

TEKST OG GRAFER: ELLEN JEPSON

Antall par/birdies oppnådd på Damedagen (tot. 355 runder)

En representativ gruppe damer

I vår jakt på fakta når det gjelder å identifisere de hullene som er de vanskeligste for damene, fant vi ut at Damedagen egnet seg godt pga. bredden og antall spilte runder. Damedagsdamene er dessuten erfarne og rutinerte og deltar jevnlig i andre turneringer. Det var altså ingen "nybegynner"-gruppe vi tok for oss. Ikke noe å si på samlet handicap heller – en god del bedre enn gjennomsnittet for damer i SGK og Norge.

Par 3 hullene redder damene

Vi talte samtlige oppnådde "rene" par og birdies fordelt på de 355 rundene, men for å ikke komplisere for mye, slo vi de 21 birdiene sammen med de i alt 483 parene. Grafen over viser at muligheten for damer til å få par/birdie, henger tett sammen med banelengde. Nesten 50 % av alle par og birdies ble oppnådd på de fire par 3 hullene, og hele 106 på hull 10. Disse hullene er for mange damer den eneste muligheten til å komme på greenen og oppleve å få en par. Det er også her de fleste birdies settes – "hele" 10 stk. i løpet av de 355 rundene.

Solfrid eneste par-dame på hull 18

Samtlige av de seks parene som ble oppnådd på hull 18, ble satt av vår flinkeste seniordame,

Solfrid Foseide. Hun satte også tre av de seks parene på hull 9, og tre av de ni parene på hull 6. Solfrid er dermed mesterinne for over halvparten av av de totalt 21 parene på de vanskelige par 5 hullene. Hun klarte også tre par på det vanskelige hull 11, mens Sigrun Lilleløkken og Tone Arild fikk hver sin par. Hull 13 er også vanskelig. Solfrid (igjen) klarte fire av de seks parene, mens Anna T. Lekvam og Monica Surdal satte hver sin. Heldige de! Det ble ellers oppnådd birdies på alle par 3 hullene og på fem par 4-hull, men altså ingen birdies på par 5 hullene. Vi kan jo ikke trylle heller!

Hvordan sammenlikne?

For å få greie på om 1,4 par/birdie pr. runde er dårlig eller bra for damene, måtte vi finne noen herrer å sammenlikne med. Medal klasse 1–2 var kanskje å stile litt for høyt. Vi landet på Seniorturneringen for herrer. Her spiller godt voksne og eldre menn 50–80+ år med gjennomsnittshandicap noe "dårligere" enn det som er gjennomsnittet for herrene i SGK. Vi mente da lista i alle fall ikke var lagt for høyt, og hadde følgelig også forventninger om at våre damer ikke skulle være spesielt dårligere enn senioreherrene – heller tvert i mot. Seniorturneringen spilles annenhver onsdag i sesongen, og samler et stort antall av våre kjekke senior herrer.

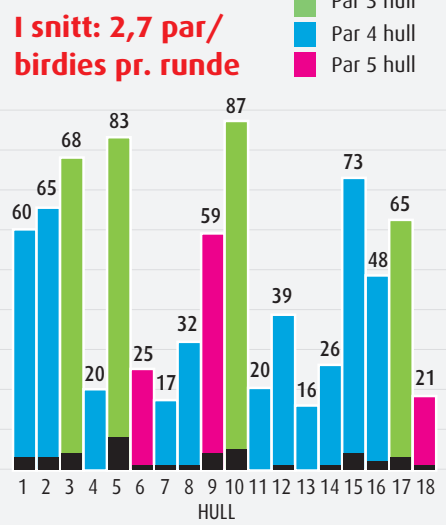
Vi tok for oss de 306 spilte rundene og talte samtlige par og birdies i tillegg til to eagles, sistnevnte på hull 2 og hull 9, av hhv Joao Leitao og Rein Brand. Selv om Seniorturneringen ikke talte fullt så mange runder som Damedagen (355 mot 306), hadde vi tro på at den ville gi et godt grunnlag for utregning av gjennomsnitt par/birdies pr. runde.

Seniorherrene er dobbelt så flinke!

Ikke langt inn i tellingen fikk vi følelsen av at damene var slått. Et stort antall damescorekort var helt "tomme." Scorekortene til herrene så gjennomgående mye lystigere ut – ofte med flere par og birdies. Damenes store problem – hull 9 – ikke noe problem for herrene! Det ser ellers ut som hull 4, 6, 7, 11, 16 og 18 er de vanskeligste, men ikke "umulige". Mens par 3 hullene reddet damene, utgjorde de bare ca. 35 % av det totale antall seniorherre-par. Selv med 50 færre spilte runder enn damene, klarte seniorenene å få birdies på så mye som 16 hull, inkl. samtlige par 5 hull. Damene fikk birdies kun på 9 hull og ikke noen på par 5-hullene. Og ikke overraskende - ingen eagles!

Resultat senioreherrer: 2,7 par/birdies pr. runde!
Damenes vesentlig dårligere snittscore på 1,4 viser tydelig at SGK-banen er både lengre og vanskeligere for damene enn for herrene.

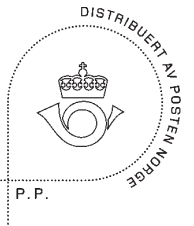
Antall par/birdies oppnådd på Seniorturneringen (tot. 306 runder)

(Svart parti nederst på søylen er birdies)

B

SGK vant Region Tour 2012!

Region Tour Rogaland har på fire år utviklet seg til å bli den største regionsturneringen i Norge. At distriktets beste golfere kan samles til dyst på ti forskjellige golfbaner i løpet av sesongen er i seg selv stort, men at de også kan bidra med anselige summer til forskjellige veldedige formål gjør turneringen til noe helt spesielt. Det er golf på sitt beste. Finalen 2012 ble spilt på SGKs bane.

SGKs-vinnerlag: Fra venstre Neil McKay Fraser, Susanne Jepson og storebror Magnus Jepson, Håvard Næss, Petter Aase og helt bakerst Tore Nyrén. Magnus Jepson vant i tillegg finalen og HVAC Solutions Order of Merit og RCG Birdies for Charity. Den sterkeste utfordreren var Andreas Tendenes fra Jæren Golfklubb som vant Montér Challenge. Susanne Jepson var den av damene som gjennom sesongen vant flest Region Tour-turneringer. Det er å håpe på at det neste år blir flere damer som ønsker å delta i denne populære turneringen som i 2012 resulterte i nesten 700 påmeldte.

TEKST OG FOTO: ELLEN JEPSON

- Men det var det Kreftomsorg Rogaland (KOR) som var den virkelige vinneren. Fantastiske 133 000 kroner hadde spillere og sponsorer i løpet av de ti regionsturneringene samlet inn til kreftomsorgen.

- Hver tredje person i Norge vil en eller annen gang bli rammet av kreft, sa kreftsykepleier Ragnhild Stangeland i takktalen. - Men alle tegn tyder på at om ikke lenge vil annen hver person bli rammet. Hun forteller om en tøff hverdag som ansatt i KOR. Mange barn i Rogaland får en annerledes tiværrelse når en av foreldrene blir rammet av uheldelig kreft. Barna må takle uforståelige dimensjoner som sykdom og død. Å ta barn av kreft-rammede foreldre med på ulike utflukter er bare et av KORS tilbud. KOR tilbyr også enkeltsamtaler og samtalegrupper for pasienter, pårørende og etterlatte, kurs innen kommunikasjon for par som blir rammet av kreft, informasjon/foredrag for skoleklasser, veiledning i skole, SFO, barnehager og helsesøster, undervisning/kurs for helsepersonell og andre som møter kreftpasienter og deres pårørende mm. Mer info på www.kreftomsorg.no.

Kreftsykepleier i Kreftomsorg Rogaland, Ragnhild Stangeland, mottar den store sjekken på kroner 133 000 fra Region Tour Rogalands leder Bjørn Kr. Stangeland.